

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 19 november 2010 in zaak nr. 09/786 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 december 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 november 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 december 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De minister klaagt in het eerste deel van de enige grief, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu uit de verklaringen van de vreemdeling niet valt af te leiden dat hij toestemming had van de autoriteiten zijn land te verlaten en hij over zijn meldplicht niet heeft verklaard dat deze door zijn reis naar is komen te vervallen, het standpunt van de minister dat de vreemdeling, ondanks de meldplicht, toestemming had van de autoriteiten om het land te verlaten niet kan worden gevolgd. Daartoe betoogt de minister dat de rechtbank bij haar oordeel is uitgegaan van een onjuiste lezing van het bestreden besluit. Anders dan de rechtbank heeft overwogen heeft hij niet het standpunt ingenomen dat de vreemdeling ondanks zijn meldplicht toestemming had van de autoriteiten om Sri Lanka te verlaten, maar heeft hij zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat uit de toestemming die de vreemdeling heeft gekregen om van naar te reizen kan worden afgeleid dat de meldplicht, welke de vreemdeling had in is opgeheven, aldus de minister.

2.2.1. In het besluit van 17 december 2008 heeft de minister zich, onder verwijzing naar het voornemen van 30 september 2008, op het standpunt gesteld dat niet valt in te zien dat de vreemdeling zich aan de hem opgelegde meldplicht zou moeten houden, nu de autoriteiten hem toestemming hebben gegeven om naar te reizen en de vreemdeling zijn verklaring dat hij ondanks de verkregen toestemming voor zijn reis naar toch zou moeten voldoen aan zijn meldplicht niet nader heeft geconcretiseerd.

2.2.2. Gelet op het voorgaande klaagt de minister terecht dat hij niet het standpunt heeft ingenomen dat de vreemdeling ondanks zijn meldplicht

toestemming had van de autoriteiten om Sri Lanka te verlaten, maar dat hij zich in het bestreden besluit op het standpunt heeft gesteld dat uit de toestemming die de vreemdeling heeft gekregen om van naar te reizen kan worden afgeleid dat de meldplicht, welke de vreemdeling had in is opgeheven en dat de rechtbank derhalve is uitgegaan van een onjuiste lezing van het besluit.

2.2.3. In het tweede deel van de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft gemotiveerd dat de vermoedens die de vreemdeling heeft gerelateerd aan de geloofwaardig bevonden feiten niet plausibel zijn. Daartoe verwijst de minister naar hetgeen hij hieromtrent in het voornemen en het besluit heeft overwogen. Wanneer de rechtbank was uitgegaan van een juiste feitelijke voorstelling van zaken had zij tot het oordeel moeten komen dat hij zich voldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vermoedens die de vreemdeling heeft gerelateerd aan de geloofwaardig bevonden feiten niet plausibel zijn, aldus de minister.

2.2.4. In het besluit van 17 december 2008 heeft de minister zich, onder verwijzing naar het voornemen van 30 september 2008, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling is aangehouden door de autoriteiten na een bomaanslag in januari 2007, maar dat uit de verklaringen niet is gebleken dat de aandacht op zijn persoon gericht was, nu hij niet de enige was die werd opgepakt en hij nimmer is verhoord in verband met de aanslag. Voorts is overwogen dat de vreemdeling na één dag is vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij zich wekelijks diende te melden. Nu de vreemdeling voor zijn reis aan de autoriteiten heeft gemeld dat hij naar ging, de autoriteiten bij hem thuis zijn geweest en zich daarbij geen problemen hebben voorgedaan en hij bij uitreis uit Sri Lanka geen problemen heeft ondervonden, is niet aannemelijk dat de vreemdeling in de negatieve aandacht staat van de autoriteiten in verband met de bomaanslag van januari 2007 of anderszins in de negatieve aandacht staat, aldus de minister in het besluit.

2.2.5. Gelet op het vorenstaande heeft de minister zich voldoende gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de aan de geloofwaardig geachte feiten ontleende vermoedens niet plausibel zijn en derhalve niet kunnen worden gekwalificeerd als een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen zal de Afdeling het besluit van 17 december 2008 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na het hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Aan de beroepsgrond van de vreemdeling, inhoudende dat de minister hem niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) heeft kunnen

tegenwerpen, komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geding.

Hieruit volgt dat het oordeel van de rechtbank - dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van documenten aan de vreemdeling kan worden toegerekend, zodat zich de omstandigheid, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, voordoet - thans als vaststaand moet worden aangenomen.

2.5. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zijn asielrelaas, voor zover hij heeft verklaard dat uit de inval in zijn woning door leden van een gewapende groepering die samenwerkten met de autoriteiten blijkt dat deze bezig waren met de voorbereiding van zijn ontvoering en hij door hen wordt gezocht, positieve overtuigingskracht mist. Hij betoogt daartoe dat uit de inval in zijn woning blijkt dat men specifiek naar hem op zoek was. Ter ondersteuning hiervan heeft hij een arrestatiebevel overgelegd, waaruit zou blijken dat hij wordt gezocht. Door te suggereren dat niet aannemelijk zou zijn dat de inval door leden van de EPDP of Karuna is gedaan miskent de minister de situatie zoals beschreven in het algemeen ambtsbericht inzake Sri Lanka van de minister van Buitenlandse Zaken van oktober 2008 (lees: september 2008, hierna: het ambtsbericht van september 2008). Voorts heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij gezocht wordt vanwege zijn vriendschap met drie jongens met wie hij samenwerkte en die in oktober en november 2007 zijn vermoord vanwege hun banden met de Liberation Tigers of Tamil Eelam (hierna: de LTTE). Hij hoort als jonge Tamil man immers tot een risicogroep, aldus de vreemdeling.

2.5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/3.4 (thans: C14/2.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1; www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.5.2. De minister heeft zich in het besluit van 17 december 2008 en het daarin ingelaste voornemen op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling, voor zover hij heeft verklaard dat uit de inval in zijn woning door leden van een gewapende groepering die samenwerkten met de autoriteiten blijkt dat deze bezig waren met de voorbereiding van zijn ontvoering en hij door hen wordt gezocht, positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Daaraan is ten grondslag gelegd dat uit de inval in de woning van de vreemdeling niet voldoende kan worden afgeleid dat leden van een gewapende groepering die met de autoriteiten samenwerkten, bezig waren met de voorbereiding van zijn ontvoering, nu de vreemdeling bij herhaling heeft verklaard niet te weten waarom men naar hem op zoek was. Zijn latere verklaring, dat de gewapende groeperingen naar hem zochten omdat hij bevriend was met drie jongens met wie hij samenwerkte en die in oktober en november 2007 vermoord zouden zijn, maakt evenmin dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij gezocht wordt, nu ook deze verklaring slechts is gebaseerd op vermoedens zonder dat er een concrete onderbouwing aan ten grondslag ligt. Zijn verklaring dat het om leden van de met de autoriteiten samenwerkende EPDP en de groep Karuna moet zijn gegaan omdat deze personen zich 's avonds na een bepaalde tijd nog op straat bevonden is onvoldoende om als een onderbouwing van zijn relaas te kunnen gelden nu dit een niet geconcretiseerde aanname van de vreemdeling is. De omstandigheid dat in een avondklok is ingesteld, zoals blijkt uit het ambtsbericht van september 2008, maakt niet dat hiermee aannemelijk is dat de EPDP en de groep Karuna verantwoordelijk zijn voor de inval in zijn woning, nu hij hieromtrent niets anders weet te verklaren dan dat hij dat heeft aangenomen gezien het tijdstip van de inval. Dat hij door samen te werken met de vermoorde jongens in verband zou worden gebracht met activiteiten van de LTTE is eveneens slechts een vermoeden zonder concrete onderbouwing, aldus de minister.

2.5.3. De minister is in het besluit van 17 december 2008 op de hiervoor onder 2.5.2. beschreven wijze gemotiveerd ingegaan op hetgeen de vreemdeling in de bestuurlijke fase heeft aangevoerd ter bestrijding van het standpunt van de minister over de geloofwaardigheid van het relaas. Gelet op het hiervoor onder 2.5.1. uiteengezette toetsingskader, biedt hetgeen de vreemdeling aldus heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de minister, dat het asielrelaas van de vreemdeling in zoverre geen positieve overtuigingskracht heeft en derhalve ongeloofwaardig is, de toetsing in rechte niet kan doorstaan. Het ter onderbouwing van zijn relaas overlegde arrestatiebevel maakt het voorgaande niet anders. De minister heeft zich ter zake op het standpunt gesteld dat hij in het arrestatiebevel geen aanleiding ziet een ander standpunt in te nemen, nu het Bureau Documenten heeft geconcludeerd dat het document waarschijnlijk niet is opgemaakt en afgegeven door de daartoe bevoegde instantie. Hetgeen de vreemdeling hiertegen heeft ingebracht, biedt geen grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op voornoemd standpunt heeft gesteld.

De beroepsgrond faalt.

2.6. De vreemdeling heeft voorts aangevoerd dat de minister ten onrechte voorbij is gegaan aan de omstandigheid dat hij behoort tot een

kwetsbare minderheidsgroep. Hij is immers een jonge Tamil en jonge Tamils worden blijkens het ambtsbericht doorgaans verdacht van het onderhouden van banden met de LTTE. Voorts blijkt uit het bestreden besluit niet hoe de minister zich rekenschap heeft gegeven van de omstandigheid dat Tamils behoren tot groepen van personen die verhoogde aandacht vragen, aldus de vreemdeling.

2.6.1. In het besluit heeft de minister zich, onder verwijzing naar het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nr. 2007/32 (hierna: het WBV), op het standpunt gesteld dat Tamils niet behoren tot een kwetsbare minderheidsgroep, maar dat zij behoren tot groepen van personen die verhoogde aandacht vragen, dat in het WBV is vermeld dat in Sri Lanka geen sprake is van vervolging van Tamils als zodanig en dat het enkele feit dat iemand Tamil is niet kan leiden tot verlening van een verblijfsvergunning asiel. Nu de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten aanzien van hem sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Geneve van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967, komt hij niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Gelet op het voorgaande mist de beroepsgrond feitelijke grondslag.

2.7. Voorts voert de vreemdeling aan dat hij een geslaagd beroep kan doen op het traumatabeleid, nu de minister heeft miskend dat hij in het land van herkomst door soldaten van het regeringsleger seksueel is misbruikt.

2.7.1. De minister heeft zich in het besluit van 17 december 2008, onder verwijzing naar het voornemen van 30 september 2008; op het standpunt gesteld dat de vreemdeling, voor zover hij stelt in 1996 seksueel te zijn misbruikt, in deze gestelde gebeurtenis geen aanleiding heeft gezien het land te verlaten nu hij eerst op 18 maart 2008 uit Sri Lanka is vertrokken. Reeds daarom faalt de beroepsgrond.

2.8. De vreemdeling heeft verder aangevoerd dat de minister bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (PB 2004 L 304; hierna: de richtlijn) niet is ingegaan op de door hem overgelegde stukken die het beroep op dit artikel ondersteunen en zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een situatie als bedoeld in dat artikel. Voorts heeft de minister zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn geen aanvullende bescherming biedt ten opzichte van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, aldus de vreemdeling.

2.8.1. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft de vreemdeling de volgende stukken overgelegd:

- het artikel "Sri Lanka: mounting civilian casualties as conflict persists" van

Amnesty International van 9 april 2008.

- het artikel "Sri Lanka: Truce End Shows Need for UN Monitors" van Human Rights Watch van 4 januari 2008.
- het artikel "Sri Lanka: Amnesty International condemns deliberate attacks on civilians" van Amnesty International van 18 januari 2008.
- Tweede Kamer der Staten-Generaal, vergaderjaar 2007-2008, aanhangsel.
- het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/329 (hierna: het arrest NA).
- de uitspraak van de rechtbank s'-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 24 juni 2008 (Awb 08/19831) en de uitspraak van de rechtbank s'-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 17 januari 2008 (Awb 07/35612).
- het rapport "Recurring Nightmare; State Responsibility for 'Disappearances' and Abductions in Sri Lanka" van Human Rights Watch van maart 2008.
- het algemeen ambtsbericht inzake Sri Lanka van de minister van Buitenlandse Zaken van september 2008.
- het artikel "Tens of thousands at risk in Sri Lanka as fighting escalates" van Amnesty International van 19 augustus 2008.

2.8.2. De minister heeft zich in het besluit van 17 december 2008 op het standpunt gesteld dat de door de vreemdeling overgelegde stukken algemene stukken betreffen die niet specifiek op hem zien en dat niet is aangegeven naar welke passages van die stukken wordt verwezen en wat de vreemdeling precies met welk stuk wil onderbouwen. Gelet daarop kan niet inhoudelijk op de overgelegde stukken worden ingegaan en worden de bijlagen voor kennisgeving aangenomen, aldus de minister. Voorts heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat met de toetsing zoals die in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, is verricht reeds aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn is voldaan, waardoor het separate beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn niet kan slagen. De door de vreemdeling overgelegde uitspraken van de rechtbank 's-Gravenhage leiden niet tot een ander oordeel, aldus de minister.

2.8.3. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2 (www.raadvanstate.nl), heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in de door artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, thans neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000, vereiste bescherming voorziet en met de toetsing, zoals die is verricht in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 ook reeds aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn is getoetst.

2.8.4. De door de vreemdeling overgelegde documenten betreffen delen van rapporten of korte artikelen over de algemene situatie in Sri Lanka. Aldus is voldoende duidelijk waarop de vreemdeling een beroep doet en had het op de weg van de minister gelegen hierop inhoudelijk te reageren. Door dat niet te doen heeft de minister zijn standpunt dat geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn onvoldoende

gemotiveerd.

De beroepsgrond slaagt.

2.9. De vreemdeling voert ten slotte aan dat ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd, gezien de onverminderd slechte situatie in Sri Lanka. Nu in het bestreden besluit wordt bevestigd dat de mensenrechtensituatie in Sri Lanka ernstig is verslechterd dient de minister te motiveren waarom geen categoriaal beschermingsbeleid wordt gevoerd. Hierbij is hij tevens ten onrechte niet ingegaan op de bij de zienswijze overgelegde bijlagen. Een enkele verwijzing naar het beleid van de minister kan gelet hierop niet afdoende worden geacht, aldus de vreemdeling.

2.9.1. De minister heeft zich in het besluit van 17 december 2008 op het standpunt gesteld dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen. Hoewel blijkt het ambtsbericht van september 2008 de veiligheidssituatie in heel Sri Lanka ernstig is verslechterd, heeft hem dat immers geen aanleiding gegeven om het landgebonden beleid aan te passen.

2.9.2. De minister heeft door zich slechts op het standpunt te stellen dat, hoewel uit het ambtsbericht van september 2008 blijkt dat de veiligheidssituatie in heel Sri Lanka ernstig is verslechterd, dit hem geen aanleiding heeft gegeven om het landgebonden beleid aan te passen onvoldoende gemotiveerd waarom de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen.

Ook deze beroepsgrond slaagt.

2.10. Het beroep is gelet op rechtsoverwegingen 2.8.4. en 2.9.2. gegrond. De Afdeling ziet in hetgeen de minister in het bij de rechtbank ingediende verweerschrift van 26 april 2010 (hierna: het verweerschrift van 26 april 2010) heeft aangevoerd aanleiding te bezien of uit een oogpunt van finale geschilbeslechting reden bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven. Zij overweegt hiertoe als volgt.

2.11. De minister heeft zich in het verweerschrift van 26 april 2010 ten aanzien van de vraag of sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn op het standpunt gesteld dat het gewapende conflict in Sri Lanka sinds 18 mei 2009 is beëindigd en dat op grond van het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Sri Lanka van september 2009 (lees: augustus 2009: hierna het ambtsbericht van augustus 2009) kan worden gesteld dat geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Sri Lanka aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Hierbij verwijst hij voorts naar het arrest NA.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraken van 18 juni 2010 in zaken nrs. 200904592/1/V2 en 200905305/1/V2; www.raadvanstate.nl), volgt uit het ambtsbericht van augustus 2009 dat

sinds de LTTE is verslagen geen sprake meer is van een binnenlands gewapend conflict. Dit in aanmerking genomen en nu de door de vreemdeling overgelegde stukken niet tot een ander oordeel leiden, heeft de minister zich in het verweerschrift van 26 april 2010 terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.12. Ten aanzien van de beroepsgrond dat hij ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid voert heeft de minister zich in het verweerschrift van 26 april 2010 op het standpunt gesteld dat de door de vreemdeling overgelegde stukken geen weergave betreffen van de actuele situatie in Sri Lanka maar dateren van voor het einde van het conflict in Sri Lanka en derhalve niet meer relevant zijn voor de onderhavige zaak. Daarbij merkt de minister tevens op dat het meest actuele algemene ambtsbericht is gebaseerd op meer recente stukken van Amnesty International en Human Rights Watch en dat een en ander geen aanleiding heeft gegeven om thans een categoriaal beschermingsbeleid in te stellen.

In aanmerking genomen dat, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 19 augustus 2009 in zaak nr. 200900452/1/V2; www.raadvanstate.nl), aan de minister een ruime beoordelingsvrijheid toekomt terzake van de vraag of aanleiding bestaat voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister niet in redelijkheid heeft kunnen afzien van het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid. Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd biedt geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de minister de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan.

2.13. Gezien hetgeen onder 2.11. en 2.12. is overwogen, ziet de Afdeling aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.14. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 19 november 2010 in zaak nr. 09/786;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 17 december 2008, kenmerk 0803-31-1593;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.529,50 (zegge: vijftienhonderdnegenentwintig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

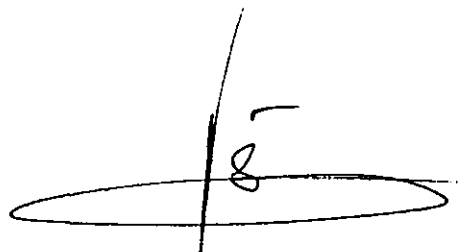
w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 augustus 2012

345-665.

Verzonden: 30 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser